

Z obsahu:

Matka církve

Jan Pavel II. při
generální audienci
17. září 1997
– strana 2 –

**Rodina je
nenahraditelná**

Pro rodinu
neexistuje žádná
alternativa...
– strana 4 –

**Indiánská žena
s chlebem**

– strana 4 –

**Panny Marie
Růžencové**

Rozjímat v srdci
Matky o Ježíšově
životě
– strana 5 –

**Hnutí MUN
(Moonova sekta)**

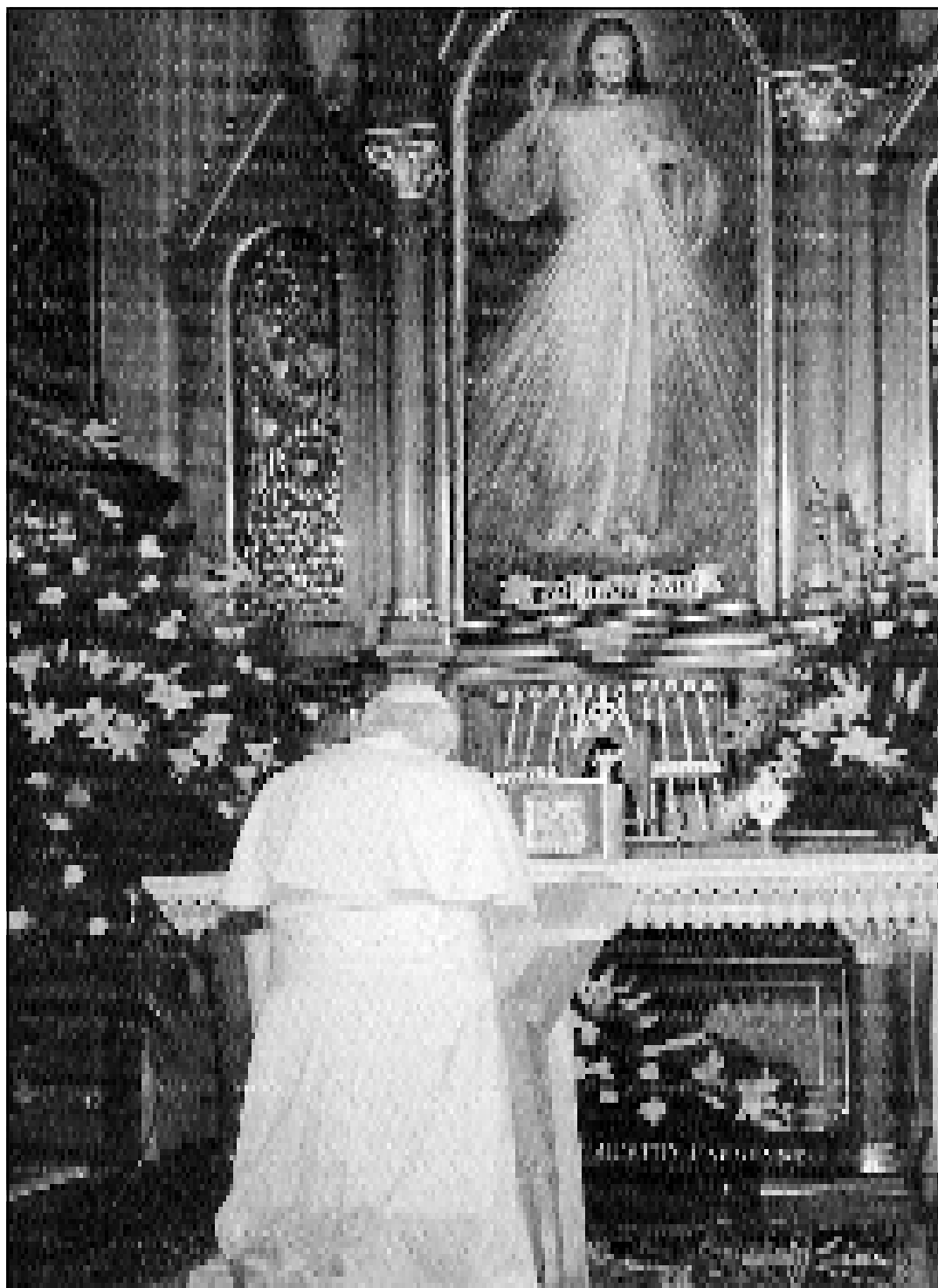
– strana 8 –

Zachovat věrnost

Šanghajský biskup
kardinál Ignatius
Kung strávil 32 let
v čínském komunis-
tickém vězení...
– strana 9 –

O původu růžence

– strana 13 –

Matka církve

II. vatikánský koncil nejprve prohlásil, že Maria je vynikající člen, model a vzor církve, a pak tvrdí: Katolická církev poučená Duchem svatým ji uctívá se synovskou láskou jako svou nejmilejší Matku. Popravdě řečeno, koncilní text nedává Panně výslovně titul Matka církve, vyhláší však nepopíratelně jeho obsah tím, že přejímá prohlášení papeže Benedikta XIV. z roku 1748. V onom dokumentu můj ctihodný předchůdce popisuje synovské city církve, která uznává Marii za svou nejmilejší Matku, a nepřimo ji prohlašuje Matkou církve.

V minulosti se tento název příliš nepoužíval, ale v poslední době se stále častěji objevuje v prohlášeních učitelského úřadu církve i v úctě křesťanského lidu. Věřící vzývali Marii především tituly Matko Boží, Matko věřících nebo Matko naše, aby podtrhovali osobní vztah ke každému z jejích dětí. Později, díky větší pozornosti věnované tajemství církve a Mariiným vztahům k ní, se začala častěji vzývat Panna jako Matka církve. Před II. vatikánským koncilem se výraz objevuje v učení Lva XIII. kde se tvrdí, že Maria byla podle pravdy Matkou církve. Později byl tento název vícekrát užit v učení Jana XXIII. a Pavla VI.

I když byl tento titul Matka církve příznán Marii v pozdější době, vyjadřuje mateřský vztah Panny, jak jej líčí některé texty Nového zákona. Maria je už při zvěstování povolána, aby dala svůj souhlas k příchodu mesiášského království, které se naplní vytvořením církve. Maria v Káni Galilejské svou výzvou k Synu, aby užil své mesiášské moci, dává základní přínos k zakořenění víry v prvním společenství učedníků a spolupracuje na vybudování Božího království, které má svůj zárodek a počátek v církvi.

Na Kalvárii se Maria spojuje s obětí svého Syna a podává svůj vlastní mateřský přínos, který nabývá formu bolestného porodu, porodu nového lidstva.

Když se Ukřižovaný obrátil k Marii slovy: „Ženo, hle, tvůj syn!“, vyhlásil její mateřství nejen vůči apoštolu Janovi, nýbrž vůči každému učedníkovi. Sám evangelista tvrdí, že Ježíš musel zemřít, aby shromáždil v jedno rozptýlené Boží děti, a ukazuje ve zrození církve plod vykupitelské oběti, k níž je Maria mateřsky přidružena.

Evangelista svatý Lukáš uvádí, že Maria byla přítomna v první jeruzalémské komunitě. Podtrhuje tak Mariinu mateřskou úlohu v rodící se církvi, jakou měla analogicky při zrození Vykupitele. Mateřský rozměr se tak stává základním prvkem Mariina vztahu k novému lidu vykoupených.

Učení církevních otců podle Písma svatého uznává Mariino mateřství i vůči Kristovu dílu a tedy vůči církvi, i když ne vždycky výslovně. Podle svatého Ireneje se Maria stala příčinou spásy pro celé lidské pokolení a čistý klín Panny obrozuje lidi v Bohu. Podobně tvrdí i svatý Ambrož – *Panna zrodila spásu světa, Panna dala život všem věcem* – a jiní otcové, kteří nazývají Marii Matkou spásy.

Ve středověku se svatý Anselm obrací k Marii těmito slovy: „Tys Matka ospravedlnění, a ospravedlněných, Matka smíření a smířených, Matka spásy a spasených.“ Zatímco jiní autoři jí dávají titul Matka milosti nebo Matka života.

Titul Matka církve zrcadlí tedy hluboké přesvědčení věřících křesťanů, kteří vidí v Marii nejen Matku Kristovy osoby, nýbrž i Matku věřících. Ta, která byla uznána za Matku spásy, života a milosti, za Matku spasených i žijících, plným právem byla prohlášena Matkou církve.

Papež Pavel VI. chtěl, aby sám II. vatikánský koncil prohlásil Marii Matkou církve, to je celého Božího lidu, jak věřících, tak pastýřů. Sám to učinil v závěrečném

Svatý otec Jan Pavel II. v závěru audiencie pozdravil také poutníky z Čech a Moravy: Vítám poutníky z Moravy. V neděli jsme slavili svátek Povýšení svatého kříže. Ježíš Kristus nám dává spásu, život a vzkříšení. Jedině on nás vysvobozuje od hříchu a zachraňuje nás. Hledejme slávu v kříži našeho Pána Ježíše Krista. Ze srdce vám všem žehnám. Pochválen buď Ježíš Kristus.

proslovu třetího koncilního zasedání, kdy rovněž žádal, aby od nynějška celý křesťanský lid ještě více uctíval a vzýval Panu tímto přesladykým titulem.

Tímto způsobem můj ctihodný předchůdce výslovně vyhlášoval učení již obsažené v osmé kapitole Lumen gentium a přál si, aby Mariin titul Matka církve získával stále významnější místo v liturgii a v úctě křesťanského lidu.

Podle Vatikánského rozhlasu

Dopis čtenáře

Obohacující prázdniny na Slivici – Milíně

Koncem srpna se uskutečnil ve farnosti Slivice – Milín tzv. povodňový tábor. Z iniciativy P. Jaroslava Karase farnost pozvala děti ze Starého Města a zajistila pro ně vše potřebné. A to vše zdarma. Ubytování bylo většinou v rodinách, kde o děti bylo velmi dobře postaráno. Přestože některé rodiny byly samy dosti početné, přijaly ještě i několik dalších dětí. Členové rodin se sami vzdali svého pohodlí pro cizí děti. Farníci obětovali svůj čas na přípravu bohatého programu. Navštívili jsme Příbram, významné poutní místo Svatou Horu, v dalších dnech také pražskou zoo, byla nám umožněna i prohlídka budovy Parlamentu. Za pozornost stojí Maková Hora – poutní místo blízko Milína. Dětem se velmi líbila i procházka zdejší přírodou, setkání se

sv. Ivanem, zlatokopy, a uhlíř, které předvedla mládež ze slivické farnosti. Důležitou součástí pobytu byly samozřejmě dětské mše svaté. Velký dík patří P. Jaroslavu Karasovi a všem farníkům, kteří se podíleli na hrazení finančních nákladů a přiložili ruku k dílu. Jistě je pro nás všechny radostným zjištěním to, že nezištná pomoc je v dnešní době – době materiální a konzumní, stále významnou hodnotou.

Věřím, že zde děti nejen získaly nové přátele a pěkné zážitky, ale že jejich srdce byla obohacena novou zkušeností, jak se dokáží cizí lidé pro druhého rozdat a dát jim třeba i kus vlastního soukromí. Kéž se děti odvděčí tím, že něco podobného dokážou v budoucnu uskutečnit ony samy pro lidi, kteří to budou potřebovat. **KP**

Liturgická čtení

1. čtení – Gn 2,18–24

Hospodin Bůh řekl: „Není dobré, že člověk je sám. Udělám mu pomocníka, který by se k němu hodil.“ Hospodin Bůh uhnětl z hlíny všechnu divokou zvěř a všechno nebeské ptactvo a přivedl (je) k člověku, aby viděl, jaké jim dá jméno: takové mělo být jejich jméno, jak by všechny živočichy pojmenoval. A člověk dal jméno všem krotkým zvířatům, nebeskému ptactvu a veškeré divoké zvěři, ale pro člověka se nenašel pomocník, který by se k němu hodil. Tu Hospodin Bůh seslal na člověka hluboký spánek, a když usnul, vzal jedno z jeho žeber a to místo uzavřel masem. Hospodin Bůh pak ze žebra, které vzal z člověka, vytvořil ženu a přivedl ji k člověku. Ten zvolal: „To je konečně kost z mých kostí a tělo z mého těla. Bude se nazývat manželkou, neboť z manžela byla vzata.“ Proto muž opustí otce i matku a přidrží se své ženy a budou jeden člověk.

2. čtení – Žid 2,9–11

Bratři! Vidíme, že Ježíš byl nakrátko ponížen pod anděly, je korunován slávou a ctí, protože vytrpěl smrt; bylo třeba, aby on – z milosti Boží – za všechny lidi podstoupil smrt. Bylo jistě vhodné, aby ten, pro něhož a skrze něhož je všechno, přivedl do slávy mnoho synů tím, že utrpením zdokonalí původce jejich spásy. Vždyť ten, kdo posvěcuje, i ti, kteří jsou posvěcováni, mají stejný původ. Proto se neostýchá nazývat je svými bratry.

Evangelium – Mk 10,2–16

Přišli farizeové a zeptali se Ježíše, smí-li se muž se ženou rozvést. Chtěli ho tím přivést do úzkých. Odpověděl jim: „Co vám přikázal Mojžíš?“ Řekli: „Mojžíš dovolil vystavit jí rozlukový list a rozvést se.“ Ježíš jim řekl: „Pro tvrdost vašeho srdce vám napsal tento příkaz. Na počátku při stvoření však (Bůh), »učinil (lidi) jako muže a ženu. Proto opusí muž otce i matku, připojí se ke své ženě a ti dva budou jeden člověk«. Už tedy nejsou dva, ale jeden. Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“ V domě se ho učedníci ještě jednou na to zeptali. Řekl jim: „Kdo se rozvede se svou ženou a ožení se s jinou, dopouští se vůči ní cizoložství. Rozvede-li se žena se

Pokračování na str. 4

Myšlenka na neděli

PROTI TVRDOSTI SRDCE

Zamyšlení nad úryvkem Mk 10,2–16

Ti dva budou jedno tělo, takže již nejsou dva, ale jeden

Udělej si chvíli čas, abys mohl vstoupit do dějů evangelia. Farizeové přicházejí za Ježíšem s provokativní otázkou, která může zajímat i tebe. Ale neméně užitečné je prohlédnout jejich taktiku.

Tentokrát se ptají na choulostivé téma, jakým je nerozlučitelnost manželského svazku. Chtějí využít rozporu, který zavládl mezi mravním požadavkem a skutečnou praxí. Zkoušejí, zda Ježíš potvrdí to, od čeho jako Mesiáš nemůže ustoupit, ale co lidé neradi slyší, anebo ustoupí tlaku veřejného mínění, a dá tak za pravdu falešným prorokům.

S učenlivými žáky těchto pokušitelů a provokatérů se můžeš setkat často i dnes. Nikdy nechybí těch, kteří vynakládají mnoho námahy, aby prokázali, že nároky Božího zákona jsou již nepřiměřené a měly by se změnit. Místo aby hledali sami u sebe příčinu, proč jim Boží přikázání připadají nesplnitelná, snaží se získat podporu v tom, že poukazují na postoj většiny. Nejradyji by získali na svou stranu i odpovědnou autoritu. A tak přicházejí a kladou své zálučné otázky hlasatelům evangelia v naději, že je přivedou do úzkých. Jsou vypočítaví. Budťo se tázaný zalekne a dá jim za pravdu, nebo bude trvat na svém, ale pak upadne do nemilosti u ostatních lidí a utrpí tím jeho autorita. Nech se tím oklamat. Kdyby se Boží zákon měl řídit veřejným míněním, musel by se ne jeden hřích, který zdomácněl u většiny, změnit ve svůj opak a stát se ctností.

Jak člověk, tak mravní zákon, kterým se má řídit, pochází od téhož Stvořitele. Boží zákon je vlastně nedílnou součástí úkonu stvoření. Odvěké normy chování nejsou Božím vrtochem. Vyplyvají ze samotné lidské přirozenosti a nikoliv z Boží, tím méně lidské libovůle.

Farizejská otázka je pro Ježíše podnětem, aby ti vysvětlil vznešený Boží záměr v jedné z nejzávažnějších otázek, která se týká lidské důstojnosti a posvátnosti manželského svazku. Poslouchej dobře Ježíšova slova: Bůh stvořil **celého člověka** jako **jednotu dvojice: muže a ženy**. A měl na mysli jednotu tak dokonalou a organickou, jakou je **jednota jediného těla**. Svobodně uzavřená jednota manželů je proto nedotknutelná, protože je obrazem věčné a nerozlučné jednoty

a plodné lásky, která panuje ve vnitřním životě trojediného Boha. Cílem a smyslem vznešené, Bohem chtěné a posvěcené manželské jednoty je přímé a bezprostřední zapojení do Božího aktu stvoření: darování největšího daru – života – nové lidské bytosti.

Čím to, že člověk je tak náchylný rozbit toto tělo posvátné jednoty? Ježíš ti vysvětluje, že hlavním důvodem je *tvrdost srdce*. Tato jednota se stává nesnadnou pro toho, kdo se sobeckou sebestředností natolik vzdálil od své původní Bohem dané přirozenosti, že už není schopen si ani představit tuto sdělující se, sebedarující jednotu s druhým člověkem. Kdo se stal *jedním* jen v sobě a pro sebe, vnímá vyšší jednotu jako přebyčnou přítěž. Můžeš to pochopit? Pros Ježíše znovu a znovu o světlo a pomoc. Je to životně důležité. Podmínkou skutečného pochopení je ovšem uzdravení *tvrdého srdce*.

Děkuj svému Mistru a Pánu, že tak důsledně trvá na obnovení a dodržení Božího záměru, tak jak byl stanoven *na počátku*, abys měl jasnou orientaci, i když se ocitneš v prostředí, které už ničemu z toho nerozumí. Bůh se nemůže vzdát záměru, pro který stvořil člověka, jen proto, že tomu zesobečtělé prostředí a zmanipulované veřejné mínění *pro tvrdost srdce* nepřeje. Byl by tím sám proti svému vlastnímu obrazu. Byl by tím ale také proti těm nejmenším, kterých se to také týká a kteří jsou obzvláště drazí jeho srdci.

Právě je přinášejí. Co je to s apoštoly, že *zakazují dětem* přístup k Příteli dětí? Ježíš se proto oprávněně hněvá, a tak se hněvá vždy, kdykoliv se děje křivda maličkým. To není náhoda, že je k němu přinášejí právě nyní. Když Pán mluví o nezbytnosti trvalé a nerozlučné jednoty v lásce mezi mužem a ženou, má na mysli také dobro těchto dětí. Jeho záměrem přece je, aby se skrze společnou lásku prožitou v posvěceném prostředí jednoty prosycené dobrotou dostalo maličkým názorně poznání o tom, jak nesmírně je miluje sám Bůh.

Děkuj Ježíši, že ti světuje do tvé péče maličké, které tak miluje, od samého počátku jejich početí. Važ si jich nade vše jako Božího daru. Jsou to královské děti, protože především jim *patří Boží království*. Uč se od nich bezelstně upřímnosti a od něho skutečné lásky; objímej je a pečuj o ně s vědomím přesvědčení, že tak činiš **jeho jménem**. Vyprošuj si stále od Ježíše, aby tvoje láska byla tak opravdová, tak ryzí a přesvědčivá, aby se tvoji maličci sami ptali, odkud se bere taková láska. Pak jim můžeš říct: »Tomu nás naučil sám Bůh. Milujte jej za to, že nás stvořil, abychom se navzájem milovali.«

Bratr Amadeus

INDIÁNSKÁ ŽENA S CHLEBEM

Koš plný chleba. Ty ruce, které drží koš, požaly obilí, rozdrtily je na mouku a tento chléb samy napekly. Silné ruce, něžné ruce, které nyní nesou chléb pro rodinu.

Co je to radost a díkyvdání, je vidět na tváři této ženy. Zračí se v ní zřetelná radost, tiché zamyšlení při pohledu na bochníky. Je tu vidět úžas i úctu před tím bohatstvím darovaným i vlastnoručně vyrobeným. Ta žena chléb záhy rozdělí, muž, děti a rodiče budou z něho jíst, aby měli dostatek síly.

Tyto kousky chleba, nepravdělné, neforemné, tyto hnědé špalky, to je bohatý výnos? Je to důvod k úžasu? Něco takového bychom si nedali na stůl, v žádném obchodě by to nenabízeli. Chudá nevědomá indiánská žena z Guatemaly. Ona nemá ani tušení, z kolika druhů chleba a pečiva si můžeme vybrat a jakou máme v tom směru kulturu. Uprostřed nadbytku se nám stal hlad »cizím« slovem.

Ale pro mnohé jsou i žně a díkyvdání již zapomenutým pojmem. Myslí jen na produkci a distribuci. Žijeme jen v duchu konzumace. Jelikož nejsme sedláci, neobděláváme pole, nepodílíme se na procesu setí

a sklizně, máme potíže s díkyvdáním.

Kde je Bůh v přeplněném a oslnivě osvětleném supermarketu? Kde se nám zjevuje jakožto ten, který je Stvořitel, udržovatel a dárce všeho dobra? Musíme se naklonit přes hromady chleba a másla a podívat se na takový obrázek indiánské ženy, abychom si znovu uvědomili, jak velice je člověk závislý na Bohu, kolika díky jsme mu denně povinni a kolik úcty máme mít před tím, který nás udržuje při životě.

Dožínkové díkyvdání se nedívá jen do vlastního naplněného talíře. Díkyvdání se týká i prázdných rukou našich bratří tam venku. Je to příkaz křesťanské solidarity, abychom se o svůj chléb podělili s hladovými.

I za to musíme děkovat při dožínkách, že jsme schopni, že jsme povoláni být Božími spolupracovníky zde na zemi a udělat z ní zemi požehnanou pro všechny lidi.

DÍK ZA DARY ZEMĚ

Dary země je člověk spojen se svým Stvořitelem. Z toho vyrůstá náš dík za svět nám svěřený, který je vybaven vším, co potřebujeme pro zachování našeho života. Děkujeme a chválíme Boha tím, že chráníme to, co stvořil, ať už je to zurčící voda, šumící les nebo čistý vzduch.

Je ještě díkyvdání za dary země smysluplné, nebo je to jen folklorní návrat do minulosti, ke snopům, cepu a máselnícím?

Dožínky jsou i dnes náboženský a společenský svátek. Vytvářejí prostor pro úžas nad zázrakem stvoření a současně výzvu k jeho ochraně. Dožínky nám připomínají, že úroda souvisí s plodností země, ale

také s lidskou prací. Prací, jejímž prvním smyslem není nové auto, nýbrž každodenní chléb a lidsky důstojný život. Proto obrazení dožínky náš pohled i k těm, jimž chybí práce, chléb a lidsky důstojný život.

Dožínkové díkyvdání volá po spravedlnosti. Je výzvou k rozdělení. Neboť zrna, které bylo vloženo do země, přináší stonásobný užitek, tedy více, než potřebuje jeden k životu. To všechno by mělo vyjít najevo při dožínkovém díkyvdání.

Rodina je nenahraditelná

**»Pro rodinu neexistuje žádná alternativa.«
Na tuto základní pravdu poukázal svého času
stuttgartský biskup dr. Georg Moser.**

O této větě se vyplatí znovu a znovu přemýšlet, a to především v dnešní době, kdy se opakují pokusy zpochybňovat smysl a význam rodiny a nahradit ji jinými životními formami.

Pedagogové poukazují právem na to, že dobrá rodina je nejlepším výchovným prostředím vůbec. Dobrá rodina v sobě obsahuje výchovnou a formativní sílu, která nemá obdoby.

To má zvláště dnes velký význam. V moderní společnosti existuje taková matoucí a protichůdná pluralita náboženských a světonázorových proudů, že se děti a mladí lidé vlastními silami nemohou v tomto zmatku orientovat.

Zde pak mají dnešní rodiče velkou úlohu. Musí dětem svou výchovou pomáhat, aby se připravily na úkoly života. Taková výchova předpokládá lásku, náklonnost, dobrotu, důvěru, porozumění a jasnost.

Spisovatel Ernst Wiechert (1887–1950) vyjádřil tento obsah slovy: »Otec, matka, dítě –

rodina – to je věčně starý a stále nový trojzvuk, který udržuje svět pohromadě.«

Ale i z náboženského hlediska je rodina nenahraditelná. Rodina není jen výchovným společenstvím, ale také společenstvím víry. Sv. Jan Zlatoústý již na konci čtvrtého století velebil rodinu jako »malou církev«.

To znamená: rodičům připadá velká, ale současně krásná povinnost předávat dětem radostné poselství, zasvěcovat je do svátostných tajemství, a to již od malička. Pro mnoho lidí byly základy jejich mravního života položeny již v prvních letech života.

Otec a matka i zde nemají sobě rovného, i když si mnoho rodičů neuvědomuje tuto odpovědnost. Právem říká biskup Moser: »Manželství a rodina zůstávají »prvním semeníštěm« života, výchovy a společenství víry pro budoucí generace.«

-sks-

Liturgická čtení – pokračování ze str. 3

svým mužem a vdá se za jiného, dopouští se zločinů. (Matky) přinášely Ježíšovi děti, aby jim požehnal. Ale učedníci jim to zakazovali. Když to Ježíš viděl, rozmrzelo ho to a řekl jim: „Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim, neboť takovým patří Boží království. Amen, pravím vám: Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.“ Bral je do náručí, kladl na ně ruce a žehnal jim.

Panny Marie Růžencové

Rozjímat v srdci Matky o Ježíšově životě (Adolf v. Essen)

Modlitba sv. růžence je zcela jednoduchá a současně má nevyčerpatelnou hloubku, říká Romano Guardini ve svých meditacích *Růženec naší milé Paní*.

Ten, kdo se modlí růženec, si může představit, že jej někdo bere za ruku a uvádí jej do světa prodchnutého tichým životem, do světa tajemství vykoupení, do nejhlubších tajemství naší víry. Je to Panna Maria, Matka Vykupitele, která nás v růženci bere za ruku. »Rozjíměj o Ježíšově životě v Srdci Jeho Matky,« uvádí nás do této modlitby kartuzián Adolf z Essenu, jeden z prvních, kdo se modlili růženec. Učinil tak ve své knížečce *Růžová zahrada Panny Marie*.

Růženec je modlitba jak jednotlivce, tak celého společenství. Je »breviářem věřících«. Spojuje a sjednocuje skrze Pannu Marii údy Církve s jejich Hlavou. Žijeme v době rozkolů. Hesla jako »pluralismus i ve věcech víry« a »církev zdola« jsou jen jedním z mála příkladů. Ale tam, kde se věřící spolu modlí růženec, tam je naprosto zřejmá jednota podle slov sv. Pavla: *Jeden Pán, jeden křest, jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech* (Ef 4,5).

Radostný růženec

V radostném růženci se účastníme tajemství vtělení Božího Syna. Kde přebývá Bůh? Nemohu jej vidět, je tak vzdálený. Tak a podobně si stěžují mnozí lidé, i křesťané. S vírou počala Panna Maria svého Syna skrze své ANO v hodině zvěstování. Skrze ni je Boží Syn Emanuel – Bůh s námi! On, který měl božskou přirozenost, se nám takto zviditelnil (srov. Fil 2,7). Přijal naši lidskou přiroze-

nost. *Dal nám moc stát se Božími dětmi... všem, kteří v něho věří... a kteří se nenarodili z vůle těla, ale z Boha* (Jan 1,13). »Nemohl bych si sám nijak pomoci, kdyby se Bůh nebyl stal člověkem.« (Adolf v. Essen) »Všechno těžké musí člověk udělat sám...« stěžuje si Hermann Hesse. Opravdu? Ten, kdo se modlí růženec, není sám ani v té nejdolejší komůrce, protože ví, že jej přijímá láska Božího Syna, který se pro něho stal člověkem: *...dnes se vám narodil Spasitel Kristus Pán* (Lk 2,11).

Bolestný růženec

V bolestném růženci máme účast na tajemství trpícího Božího Syna. Kdekoliv se setkáváme s člověkem, setkáváme se také s utrpením a bolestí. Žijeme v nejpokrokovější epoše lidských dějin. Dnešní medicína dokáže vyléčit mnoho nemocí, umí i ztlumit mnoho bolestí, vytváří před člověkem velké perspektivy a velká očekávání. Ale přesto pro jednoho každého zůstává otázka: Proč se právě nyní a právě já musím vyrovnávat se svým utrpením? Člověk sám od sebe není schopen dát odpověď na Jobovu otázku: Proč trpět, k čemu trpět, jaký má utrpení smysl?

Odpovědí je ten, který byl v bolestném růženci *pro nás vydán*: který se potil krví, byl bičován, korunován trním, nesl pro nás těžký kříž a byl za nás ukřižován. Při každém tajemství bolestného růžence říká Ježíš tomu, kdo se modlí růženec: »Já trpím spolu s tebou!« Trpící Boží služebník bere mé utrpení na sebe, ke svému utrpení, které snáší *pro nás*. Činí z něho vykupitelské utrpení.

První byla Maria, která stála pod křížem, dívala se na Bo-

žího beránka a řekla opět své ANO k spoluúčasti na Kristově utrpení. Ona, plná milosti, od věků vyvolená, nebyla uchráněna utrpení ani vyňata z bolesti. Ona první se spoluúčastnila vykupitelského utrpení svého Syna. V bolestné Matce trpící pod křížem má osamělý prosebník růžence obraz útěchy, na který se může dívat.

Slavný růženec

V slavném růženci se účastníme tajemství zmrtvýchvstání a oslaveného Božího Syna. Pět tajemství slavného růžence zaznívá velikonoční aleluja. Ono prošlo Srdcem Panny Marie a změnilo je z bolesti probodeného Srdce Mariino. Účastníme se v slavném růženci nebeské oslavy Zmrtvýchvstání, který vystoupil na nebesa. On, hlava Církve, vystoupil do slávy svého Otce, kam jej budeme následovat my, jeho údy.

Sv. Pavel mluví o společenství Hlavy a údů: *s Kristem jsme byli ponořeni ve křtu, s ním, s Hlavou, vstoupíme do slávy*. Je to Duch svatý, který v nás oživuje naději na budoucí slávu. On, který byl vylit na rodící se Církev o Letnicích, je »strážcem naděje v srdcích křesťanů« (Jan Pavel II.). My však vidíme naplnění této své naděje v Panně Marii. Ona byla jako první vzata do nebe s tělem i duší. Ona je »znamením vnitřní naděje a útěchy pro putující Boží lid« (Lumen gentium 67).

V růženci vedeni rukou Panny Marie vstupujeme do nejnvtřnějších tajemství našeho vykoupení a jsme za ně hluboce vděční.

RODINA – DAR, ÚKOL A NADĚJE LIDSTVA

Z promluvy Jana Pavla II. při modlitbě Anděl Páně 14. 9. 1997 na nádvoří v Castel Gandolfo

»Spása jednotlivce i lidské a křesťanské společnosti souvisí těsně se šťastnou situací v manželském a rodinném společenství.« (GS 47)

To je jistota Církve a národů, které uznávají v rodině založené na manželství nezastupitelné dědictví lidstva. Duchovní a kulturní identita rodin určuje základ duchovní identity národa, k němuž patří.

Rodina je ústřední a základní buňkou společnosti a svatyní života. Aby se mohla obnovit a být na úrovni požadavků dnešní doby, vyžaduje, aby byla uznána, respektována a podporována právním řádem společnosti.

»Budoucnost lidstva je v rukou těch, kteří jsou schopni předat budoucím generacím pravdy života a naděje.« (GS 31)

Na světě je mnoho mužů a žen, kteří svým svědectvím šíří tyto pravdy. Apelují na vlády a zákonodárce, aby jejich instituce podporovaly maximálně tuto základní roli rodiny.

Kéž Celosvětové setkání rodin v Rio de Janeiro ve dnech 2. – 5. října za účasti papeže Jana Pavla II. mobilizuje lidské svědomí, aby se lidstvo začalo orientovat podle Božího rádu, který vložil do stvoření.

-sks-

-ire-

DĚDICTVÍ OTCŮ ZACHOVEJ NÁM, PANE

14

14. Cyrilova moudrost

Když veřejné mínění udělí někomu zvláštní titul, vyjadřuje tím jednak úctu k tomuto člověku, jednak i charakteristický rys jeho osobnosti. Metodějův mladší bratr Konstantin byl obecně nazýván **Filozof**. Tím chtěli všichni dát najevo, že jeho vědomosti přesahují obvyklou míru a že přesahuje ostatní lidi velkou moudrostí. Ostatně jeho životní dílo dokazuje, že patřil mezi největší vědce své doby a v mnohém ohledu neměl sobě rovného. Sen z dětství, ve kterém viděl, jak si zvolil za životní družku Sofii, tzn. Moudrost, byl patrně prorockým snem. Vidění Moudrosti, které s ním půjde po celý život vyžádá si všechny jeho síly, působilo bezpochyby také v oné chvíli, kdy Theoktist, jeho příznivec na císařském dvoře, mu nabízel zprostředkovat velmi výhodný sňatek. Ten by mu byl otevřel cestu k závrtné kariéře ve státní správě. Jenže Konstantin už byl zasnouben s Moudrostí a té

se oddal celým srdcem a s ní ruku v ruce šel celým životem.

Konstantin-Cyril je naším vzorem jako **Filozof**, čili ten, kdo si zamiloval moudrost a věnuje se jejímu poznávání. Povinnost studia na nás doléhá z více stran. Především ale ze strany církve. Od Druhého vatikánského koncilu ukládá církev povinnost všestranně se vzdělávat (*Gaudium et spes*, 31).

Když naši apoštolové Cyril a Metoděj přijali posláni k našim předkům na Moravu, nejdříve se na to důkladně připravili. Cyril vytvořil slovanské písmo, přeložili potřebné knihy do slovanského jazyka a připravili se tak všestranně, aby jejich působení na Moravě přineslo žádoucí ovoce. Jakých znalostí je dnes zapotřebí při budování domova v evropském domě? Především teologie. Můžeme porovnávat učení katolické církve s učením našich odloučených bratří, jedině když dobře ovládneme učení své církve. K tomu ovšem přistupuje znalost uceleného a sourodého vývoje učení naší víry, jakož

i schopnost obhájit jej před těmi, kdo žádný takový vývoj neuznávají. Zde nám přichází na pomoc znalost dějinných okolností, za jakých došlo k rozkolu napřed na Východě, pak i na Západě.

Když uvažujeme o společném setkání všech lidí dobré vůle v pokojném prostředí domova, jaký má každému poskytovat dům Boží, je nutno zvolit příznivý, pozitivní přístup. To vyžaduje dvojí pevné předsevzetí:

1) Předně předsevzetí dobře hospodařit s časem. Nikdo nemá říkat, že mu na nějaké soustavné poznávání nezbyvá žádný čas. Všichni jsme obtíženi úkoly. Jen stěžít se najde volný čas. Když se odpoutáme od mnoha zbytečností, pak při dobrém uspořádání času a dodržování tohoto režimu se dá po malých kapkách dosáhnout velkých věcí.

2) Volný čas je třeba naplnit především důkladným poznáváním učení naší víry. Díky svatým Cyrilu a Metodějovi máme v rodném jazyce Písmo

svaté. Boží slovo, jak nám je zvěstovali naši slovanští apoštolové, má být v každé rodině, ať duchovní rodině řeholní, nebo rodině manželské. Nestáčí však, aby zde bylo postavené v knihovně, nýbrž aby bylo pravidelně s vážností a se zájmem čteno a slyšeno. Kde na to vzít čas? Přesně tam, kde se bere čas na sledování televize, na hry s počítači, na četbu novin a jiné věci. Na rozdíl od těchto věcí sytí Boží slovo naši duši tak, že se naše víra stává přesvědčenou a přesvědčivou.

V českém jazyce máme také nový *Katechismus katolické církve i dokumenty Druhého vatikánského koncilu*. Lec-kdo si povzdechne: Jenže když ty knihy jsou tak drahé! Kde na ně vzít peníze!? Tamtéž, odkud je člověk bere, když chce vyzdobit svůj byt, aby byl útulnější. Kromě toho, katechismus si nekupujeme každý den ani každý měsíc, ba ani každý rok. A také se nedá přečíst náraz. Je to kniha, k níž se má člověk dlouhodobě a pravidelně vracet, zrovna tak jako k samotnému Písmu svatému. Tyto knihy nemáme v bytě na ozdobu, ale jsou to zdroje, ze kterých se může a má rozlévat pokoj Boží a pohoda do celého domu, takže jej naplňuje opravdovým domovem. Tak se každá rodina manželská stejně jako duchovní rodina řeholní stává základní buňkou domova, jaký má naplňovat celý evropský dům a jednou i celou naši modrou planetu. Se svatými Cyrilem a Metoděm to dokážeme!

Pokračování příště

ZANIKNE U NÁS ŘÁD NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE?

2. února t. r. jsme si připomínali Světový den pro zasvěcený život a modlili se zvlášť intenzivně za nová řeholní povolání, která Církev i společnost potřebují jak pro modlitbu, tak pro službu potřebným. V KT č. 5 z téhož dne byl zveřejněn rozhovor s předsedy konferencí vyšších řeholních představených našich mužských a ženských řádů, z jejichž odpovědí lze soudit, že větší nedostatek povolání je v řádech ženských. Je to zvlášť citelné v oblasti služby nemocným, starým a postiženým, týká se to však i některých řádů kontemplativních.

Před časem jsem získala informaci, z níž vyplývá, že nedostatkem povolání je u nás prakticky ohroženo zachování Řádu Navštívení Panny Marie, založeného v r. 1610 svatým Františkem Saleským, jehož posláním je i zvláštní úcta k Nejsvětějšímu Srdci Páně a který je zde již přes 100 let: V jediném klášteře (t. č. v Chlumci u Ústí nad Labem) zbývá jen 6 starších, většinou nemocných řeholnic, které (zatím marně) čekají, že Bůh přivede do jejich řádu mladší či mladé a zdravé kandidátky.

Opat Michael Josef Pojezdový, OPraem, řekl (viz rozhov-

or z KT č. 5): „Bůh dává docela jistě dostatek povolání. Záleží na tom, zda je dotyčný člověk přijme, nebo nepřijme.“

Doufejme, že alespoň některé z těch, jež uvažují o kontemplativním životě, pochopí, že Bůh může volat i na zcela konkrétní místo – a toto volání přijmou!

Bližší informace o řádu by mohly získat na adrese: Řád Navštívení Panny Marie, Chlumec čp. 74, 403 39 Ústí n. Labem, představená Sr. Imelda Maria Bezděková, VSM.

L. M., Praha

Ježíši, důvěřuji Ti !

5. října – svátek bl. s. Faustyny (1905–1938)

Apoštolka Božího milosrdenství

První neděli po Velikonocích 18. dubna 1993 prohlásil Svätý otec Jan Pavel II. v Římě na náměstí sv. Petra za blahoslavenou sestru Faustynu Kowalskou z Kongregace Matky Božího milosrdenství.

Každý blahoslavený nebo svätý je darem pro Církev. Blahoslavená sestra Faustyna, na celém světě známá apoštolka Božího milosrdenství, je darem neobyčejně bohatým, neboť v sobě nese nejen vzor dokonalého křesťanského života, ale též velké poslání, jaké jí bylo z Kristovy vůle svěřeno pro dobro celé Církev i světa. Pán Ježíš jí řekl: „Dnes lidstvu posílám tebe s poselstvím svého milosrdenství. Nechci zraněné lidstvo trestat, nýbrž léčit a přivínout ho k svému milujícímu srdci. ... Před dnem spravedlnosti posílám den milosrdenství.“ (Dn 1588)

Následující den po blahorečení této polské řeholnice Svätý otec na generální audienci řekl: „Blahoslavená sestro Faustyno, děkuji ti, žes připomněla světu to velké tajemství Božího milosrdenství. To burcující tajemství. Nevypověditelné tajemství Otce, které dnes člověk tolik potřebuje, které potřebuje celý svět.“

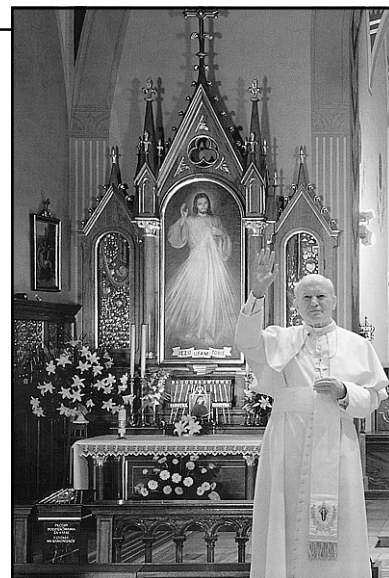
Sestra Faustyna vstoupila do Kongregace Matky Božího milosrdenství ve svých dvaceti letech. Zde prožila celý svůj řeholní život. Spolu se sestrami se zapojila do apoštolátního poslání Kongregace uskutečňovaného v „Domovech milosrdenství“, do nichž byla přijímána děvčata a ženy toužící po hluboké morální obnově. S. Faustyna nepřicházela přímo do styku s těmito děvčaty, ale svou

modlitbou, prací a obětmi jim vyprošovala potřebné milosti k navracení a vytrvání v účinném předsevzetí. Tuto prostou, nevzdělanou, ale hlubokým niterným životem žijící řeholnici si Pán Ježíš vyvolil za apoštolku a „sekretářku“ svého milosrdenství. Ona ukazuje současnému světu, plnému spěchu, nejistoty a vzájemné nedůvěry, pravý životní směr, jímž je neochvějná důvěra v Boha a činná láska k bližnímu. Zemřela v pověsti svatosti 5. října 1938 v řeholním domě v Krakově – Lagievnikách. Její ostatky byly po blahorečení uloženy ve zdejší kapli do bočního oltáře s milostným obrazem Božího milosrdenství. Kaple je dnes známa jako Sanktuarium Božího Milosrdenství. Úmrtní den – 5. října – byl určen k liturgickému slavení jejího svátku.

S. Faustyna zanechala spolesestrám svůj duchovní deník, který psala na příkaz zpovědníka. Zanechala jim též své poslání. 25. srpna 1995 byla prohlášena za duchovní spoluzakladatelku Kongregace Matky Božího milosrdenství. Tímto aktem bylo prohloubeno a rozšířeno charisma Kongregace. Nyní jsou do něho zahrnuty i osoby žijící mimo „Domy milosrdenství“. Vzhledem k těmto osobám je charisma uskutečňováno hlásáním poselství Božího milosrdenství a modlitbou za celý svět. Sestry se rovněž starají o správné šíření úcty k Božímu milosrdenství, vydávají různé publikace, organizují setkání, sjezdy, duchovní cvičení a vědecká sympozia zaměřená na poznávání tajemství Božího milosrdenství. Tomuto cíli slouží též časopis „Oredzie Milosierdzia“, který vychází v Krakově-Lagievnikách v sanktuarium Božího milosrdenství. Do sanktu-

aria zavítal při své návštěvě Polska 7. června 1997 i Svätý otec Jan Pavel II. Sám řekl, že přichází na prahu třetího tisíciletí ještě jednou svěřit milosrdnému Kristu všechny starosti Církev i lidstva a celou svou službu nástupce sv. Petra. V promluvě uvedl: „Drahé sestry! Spočívá na vás mimořádné povolání. Kristus tím, že z vás vybral blahoslavenou Faustynu, učinil vaši Kongregaci ochráncem tohoto místa a zároveň vás vyzval do zvláštního apoštolství jeho milosrdenství. Prosim vás, ujímejte se tohoto díla. Dnešnímu člověku je potřebné vaše hlásání o Božím milosrdenství, vaše dílo a vaše modlitba. Nic z toho neopomíjejte.“

Kongregace se touží dělit se svou spiritualitou a apoštolským posláním i s těmi, kteří nenáleží do této řeholní rodiny, proto bylo 6. března 1996 založeno Sdružení apoštolů Božího milosrdenství „Faustinum“. Sdružení spojuje kněze, řeholníky a laiky, kteří touží usilovat o křesťanskou dokonalost cestou důvěry a milosrdenství podle vzoru bl. sestry Faustyny.

Sestry Kongregace jsou od r. 1994 i v Čechách. Zde působí ve Dvoře Králové nad Labem. Snaží se plně realizovat své poslání. Jejich modlitba a práce je zaměřena především na vyprošování a šíření úcty k Božímu milosrdenství.

Bližší informace o historii, spiritualitě a současném působení Kongregace Matky Božího milosrdenství i o Sdružení „Faustinum“ můžete získat na adrese: Kongregace Matky Božího milosrdenství, Štefanikova 952, Dvůr Králové nad Labem, 544 01.

S. Milada Rosová KMBM

POJĎTE SE MNOU DO VEČEŘADLA!

V říjnu 1997 zavítá do České republiky spolupracovník Dona Gobbiho **prof. ThDr. Ivan Pojavník** z teologické fakulty v Lublani a bude předsedat **večeřadlům** podle tohoto programu:

OLOMOUČ 4. 10. (sobota): katedrála sv. Václava. Začátek 15.30 hod.

VELEHRAD 5. 10. (neděle): bazilika P. Marie, zač. 14.00 hod.

PLZEŇ 7. 10. (úterý): kostel P. Marie Růžencové na Jiráskově nám., zač. 16.00 hod.

HRADEC KRÁLOVÉ 8. 10. (středa): kostel P. Marie na Vel. nám., zač. 15.30 hod.

BRNO 9. 10. (čtvrtek): kostel sv. Janů, Minoritská 1, zač. 15.00 hod.

PRAHA 10. 10. (pátek): bazilika na Strahově, zač. 15.30 hod.

LOMEC U VODŇAN 11. 10. (sobota): poutní chrám na „Lomečku“, zač. 14.00 hod.

OSTRAVA 12. 10. (pondělí): katedrála Bož. Spasitele, zač. 16.30 hod.

Každé večeřadlo bude trvat asi dvě a půl hodiny: modlitba růžence, promluva prof. dr. Pojavníka a mše sv. (pořadí se někde mění). Na Strahově růženec, promluva, slavné mariánské nešpory (česky) a pontifikální mše svatá.

Hnutí MUN (Moonova sekta)

»Církev sjednocení« je zkrácený název hnutí založeného v r. 1954. Plný název zní *Společensví svatého Ducha pro sjednocení světového křesťanství*.

Zakladatelem je muž pocházející ze Severní Koreje, původním jménem Mun Yong (=Drak). Narodil se r. 1920, r. 1946 si změnil jméno na Mun, San Mun (anglicky San M. Moon). Jeho rodiče přestoupili v r. 1930 k presbyteriánům. Mun tvrdí, že o Velikonoční neděli 1936 měl vidění, ve kterém jej Ježíš Kristus pověřil, aby dokončil jeho misi, která za Kristova života údajně ztroskotala. Mun studoval v Japonsku, r. 1945 se vrátil do Pchjongjangu a zakládá letniční hnutí »Zářící moře«. V r. 1948 byl vyloučen z presbyteriánské církve a uvězněn pro údajnou bigamii. V průběhu korejské války se v r. 1950 dostal do Jižní Koreje, kde působil jako médium pro styk se světem duchů. V 80. letech byl odsouzen pro daňové podvody.

Svou světovou misi začal v r. 1958. Jeho hnutí se z Jižní Koreje rozšířilo do Japonska, USA, Latinské Ameriky a Západní Evropy. Dnes se počet přívrženců počítá na dva miliony. Daleko větší počet je však jeho sympatizantů.

Munovo učení je směsí taistické kosmologie, korejského šamanismu a křesťanské misijní teologie. Bible je nahrazena tzv. novým zjevením.

Cílem Božího stvořitelského plánu má být »dokonalá Boží rodina«. »Dokonalý muž« a »dokonalá žena« se stávají ztělesněním principu podstaty božství. Satan však sexuálně svedl první lidi. Eva po sexuálním styku se satanem převzala jeho nečisté sexuální vztahy. Po Ábe-

lově vraždě zůstala v lidech jen Evina satanská krev. Cíl Božího principu je v tom, aby si dokonalý muž vychoval dokonalou ženu, porodil nevinné děti a vytvořil dokonalou Boží rodinu. Mun o sobě tvrdí, že sám dosáhl dokonalosti rovné Bohu. R. 1960 se oženil se svou žačkou Hak-Ja Han. Jejich svatba je prý svatbou nového Beránka, která napravila ukřižování, a tím vytvořila předpoklady pro vykoupení celého lidstva. Mun a jeho žena se pokládají za »substanciálního Boha« a nasadili své syny jako »regenty« nebeského království a duchovního světa a ústřední osobnosti budoucích generací. Díky takovému »pravému manželskému páru« je možno vyvolat celosvětové očistění lidské krve, které se provádí v párech tzv. masovými adopcemi.

Když Munův syn Heung-Jin zahynul v r. 1984 při automobilové nehodě, stal se prý hlavní nebeskou náhradou za Ježíše, který prý své pozemské selhání uznal a lituje toho (ukřižování je symbolem Satanova vítězství). Smrtí Heung-Jina došlo k sjednocení fyzického a duchovního světa. Nyní se musí celý svět spojit do jedné rodiny. K tomu je nezbytná třetí světová válka jakožto poslední Boží opatření k sjednocení světa. Tato válka již vlastně začala a skončí tím, že »komunismus« bude nahrazen »munismem«.

Příslušnost k Církvi sjednocení se realizuje po delší přípravě zvláštním rituálem symbolické výměny krve (Holy Wine Ceremony), která má způsobit fyzický přechod od nečistých předků do »čisté linie«. Teprve po určité době je novým pářům povolen manželský styk, ze kterého pak mají vzházet nové »děti pravých rodičů«, tj. Muna a jeho ženy.

Původní »sjednocovací ideologii« křesťanských církví tedy Mun opustil a připouští nyní příslušnost k různým církvím z taktických důvodů. Bibli vykládá úplně svévolně v duchu své ideologické koncepce. Jelikož se sám prohlásil za mesiáše, stal se Kristus bezvýznamným. To, v čem Kristus selhal, napravil Mun svou svatbou. Místo původní »sjednocené církve« nastoupila nyní »nová rodina«.

Nové příslušníky se Munova sekta snaží získat pouličním nábořem, často s velkým humbukem, nebo podomní agitací. Mají zájem především o mladé svobodné lidi. Pořádají se také »vědecké konference«, při kterých se munovci snaží zaangažovat prominentní osobnosti. Provádějí sbírky finančních prostředků pod zfalšovanými

**Boha popírá jenom ten,
kdo si přeje,
aby Boha nebylo.**

Sv. Augustín

údaji. Pod záminkou »očistění od satana« proniká sekta i do podniků a organizací a vytváří tak celky, které prý náleží »jedině Bohu«. Manželé Munovi vyžadují pro sebe a pro své syny božské pocty. Sekta vydává své časopisy.

Prameny: Chung Hwan Kwak: Das Prinzip in Grundzügen: Vereinigungskirche, Frankfurt a. M. 1981; Causa-Handbuch Frankfurt a. M. 1986; Unification Church Connections. Organisationen, Firmen, Aktivitäten und Begriffe des Mun-Imperiums; München 1989.

Odkazujeme naše čtenáře také na článek »Církev sjednocení« na Slovensku ve 43/96 čísle týdeníku SVĚTLO.

-š-

Velký apoštol růžence

Papež Lev XIII. (pontifikát od 20. 2. 1878 do 20. 7. 1903) je znám především pro svou encykliku *Rerum novarum* z r. 1891, která poprvé formulovala křesťanské sociální učení.

Tento papež byl také papežem vroucí zbožnosti. Velice propagoval úctu k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu a jemu na počátku tohoto století zasvětil celé lidstvo.

Byl také velkým mariánským ctitelem a zdůrazňoval jedinečné postavení Panny Marie v božském plánu spásy. Zastával v souladu s Tomášem Akvinským názor, že Panna Maria v hodině zvěstování převzala úlohu Pomocnice v tajemství vykoupení lidstva. Hovořil často o tom, že všichni, kdo patří ke Kristu, se narodili z Panny Marie. Spolu se svým Synem nosila ve svém lůně všechny vykoupené. Proto **všichni vykoupení jsou dětmi Panny Marie**.

Podle Lva XIII. je Panna Maria Matkou církve a Matkou celého lidstva, Paní nebe a země, Učitelkou apoštolů, Královnou mučedníků, nejmocnější ze všech svatých, Prostřednicí mezi Bohem a člověkem a vzorem všech ctností.

S velkou rozhodností prosazoval zvláště myšlenku, že Matka Boží je **Prostřednicí všech milostí**. Vyjádřil to oficiálně ve své růžencové encyklice *Octobris mense* (V měsíci říjnu) z 22. září 1891 a v encyklice *Fidentem de rosario* (S důvěrou v růženec) z 20. září 1896. Před 110 lety dal svátku Panny Marie Růžencové vysoký řád *duplex* a zavedl jej pro celou církev. Vydal celkem 16 růžencových encyklik. **Doporučoval růženec zvláště v měsíci říjnu, a to jak v kostelích, tak v rodinách**. Propagoval také májové pobožnosti a úctu k Sedmibožné Panně Marii.

Zachovat věrnost

Šanghajský biskup kardinál Ignatius Kung strávil 32 let od 8. září 1955 do r. 1987 v čínském komunistickém vězení. V r. 1989 se s kardinálem Kungem setkal v Paříži nynější vídeňský arcibiskup Chr. von Schönborn. Šanghajský biskup tehdy poprvé uděloval svěcení, neboť po celou dobu nemohl vykonávat svůj biskupský úřad. Když se pak loučili a kardinál Kung měl pokračovat v cestě do Lurd, prosil biskupa Schönborna: Mám jen jednu prosbu: Modlete se za mne, abych zůstal věrný až do konce.

Pokorná slova tohoto čínského biskupa ukazují, jak velice je třeba modlitby, abychom zachovali věrnost. Jsme všichni vystaveni útokům ducha doby a můžeme mu podlehnout. Každý, kdo je povolán ke službě Bohu, aby hlásal poselství Ježíše Krista v této naší době, která znevážila pojem věrnosti a závazku, musí i nadále znovu a znovu prosit všechny věřící s veškerou naléhavostí:

Mám jen jednu prosbu: modlete se za mne, abych zůstal věrný až do konce.

Ve své encyklice *Adiutricem populi* jí dává titul **Pomocnice křesťanů**. Doporučoval modlitbu Litanie loretánské sám rozšířil její invokace o *Královno posvátného růžence* a *Matko dobré rady*. Pro rozvoj mariánské úcty a mariologie založil tradici mariánských kongresů.

Vzýval Pannu Marii ve věci opětovného sjednocení křesťanů a založil *Bratrstvo Panny Marie Spolupřítelky*, které se modlilo za návrat anglikánů do lůna katolické církve.

Korunoval Pannu Marii La-salettskou, Lurdům věnoval apoštolský list *Parte humanae generis*. Pannu Marii Montser-ratskou jmenoval patronkou Španělska. R. 1894 schválil samostatný svátek Panny Marie ze zázračné medailky. Odsoudil rosminánské bludy týkající se Panny Marie. Byl také propagátorem úcty sv. Josefa.

Lev XIII. se dožil vysokého věku 93 let.

Podle zahraničních pramenů

Vědomí si své nespolehlivosti, slabosti, lidského strachu a nepevnosti, musíme stále znovu, a to z pokorného srdce, prosit o to, abychom nikdy neztratili pevnou víru v Boha a v Církev Ježíše Krista. Jedná se o uchování Božího slova (Jan 8,31) a o věrnost svěřenímu poslání v Církvě (Jan 20,21). Jako mne poslal Otec, i já posílám vás. Po těch slovech na ně dechl a řekl: »Přijměte Ducha svatého« (Mk 14,38).

Svědectví svatého Pavla

V druhém listě k Timotejovi, který psal z těžkého žaláře jako stařec před smrtí, zapřísahá Pavel svého žáka, aby věrně chránil pravdu a poselství Ježíše Krista. Pavel říká: *Hlásej slovo, přicházejs ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky. Přijde totiž doba, kdy lidé nesnesou zdravé učení, nýbrž si podle vlastních choutek nahromadí učitele, kteří šimrají jejich uši. Odvrátí sluch od pravdy a obrátí se k bájím. A pak dává sám sebe za svědka: Já jsem bojoval dobrý boj, svůj běh jsem dokončil, víru jsem uchovával (2 Tim 4,2n.7).*

Světské svědectví J. W. Goetheho

Johann Wolfgang Goethe, který je jistě všechno možné, jen ne katolický světec, měl nicméně jako umělec příkladný cit pro to, co to znamená **zachovat věrnost**. Ve svém dopise z 11. března 1811 hudebníku C. F. Zelterovi Goethe

napsal: »Na každého skutečného umělce je třeba se dívat jako na toho, kdo bedlivě stráží to, co je posvátné, a chce to s vážností a rozvahou dále rozvíjet.« Goethe pak haní století tak vychvalované Voltairem, když dále píše: »Naše století propadlo zesvětštění, pokouší se učinit posvátné všedním, těžké lehkým, vážné směšným! Neměl bych nic proti tomu, kdy by se tím současně nezhroutilo i to, co je vážné, i to, co je humorné.«

Goethe pokládá Voltaira za tragickou postavu. V knize *Báseň a pravda* (11. kniha) vyznává Goethe: »*Urcité zásady, na kterých trval po celý svůj život, jejichž šíření věnoval své dni, bychom už neměli oceňovat a ctít... Voltair se musel pachtit za novým vkusem, způsobil svým přátelům mnoho dobrého a svým nepřátelům příliš mnoho zlého a pod pláštíkem vášnivého úsilí po pravdě jednat v zásadě špatně a falešně.*«

Tragedie odpadlíků

Tato Goethem popisovaná tragika, týkající se Voltaira, neztratila nic na své aktuálnosti. Vášnivá kritika toho, co odpadlíci sami dříve věřili a veřejně vyznávali, nutí je teď, jak říká Goethe, *pachtit se za novým vkusem*. I když se až patolízalsky poddávají módním proudům a přizpůsobují se převládajícímu mínění a to, co kdysi přijali jako teologickou nauku, přednášejí v úplně změněném paradigmatu novým náboženským žargonem, nedokážou vnitřně obstát ani sami před sebou. Ať jsou si jakkoliv drze sebejistí, nakonec cítí, že nejsou nijak zajímaví ani pro ty, kterým se snaží navenek zavděčit.

Návrat

Existují vynikající příklady odpadlíků, kteří Boží milosti a na přímluvu mnoha anonymních prosebníků našli cestu zpět

Modernismus

je stoka všech bludů, na jejímž konci je ateismus, úplná bezbožnost

*Encyklika Pia X.
Pascendi gregis*

domů. Může být, že podobenství o dělnících na vinici, o kterém mluví Matouš ve 20. kapitole (1–16), nachází dnes svou novou variantu. Pracovník, který nastoupil již v první hodině, neunesl břímě dne a horka a odešel. Může se navečer ještě vrátit? Dostane celou mzdu, i když na dlouhý čas vyklidil pole? **Ano!** Není ještě pozdě. To je poselství, které předává anděl církevní obci v Efezu: *Upamatuj se, z jaké výše jsi spadl, obrať se a jednej jako dříve! Jinak, jestli se neobrátíš, přijdu a pohnu tvým svícem z jeho místa (Zj 2,4–6).*

Maria, Matka Církve

Maria je tou, která chrání a uchovává: *Maria to všechno uchovávala v srdci (Lk 2,19)*. Kdo si stále vyprošuje pokorné chování Matky Boží, zůstane uchován ve věrnosti k neporušenému a nepřekroucenému evangelium. Skutečně mariánsky myslící kněží a biskupové budou schopni dodržet při své službě Církvě to, co slíbili Bohu při svém kněžském a biskupském svěcení. Slíbili poslušnost a úctu. Kdo tento slib porušuje, vystavuje se velkému nebezpečí. Kdo tvrdošjně odmítá poslušnost, vylučuje sám sebe ze společenství Církve. Biskupové, kněží a všechen Boží lid mohou být uchováni ve věrnosti Bohu a Církvě tím, že následují pokorné jednání Panny Marie, Matky Církve.

Nemáme my všichni důvod prosit, aby neustávaly modlitby, tak jak to učinil čínský biskup?

Mám jen jednu prosbu: modlete se za mne, abych zůstal věrný až do konce!

P. Vilém Studer

SVATÝ MARTIN

RYTÍŘ MILOSRDENSTVÍ XII.

Wilhelm Hühnermann

ZLATÉ MĚSTO

Zase přišlo nové jaro, vyláhalo z mandloňových větví něžná poupata a olivy obléklo do stříbrného roucha.

Na bubnu seděl Demetrius, který mezitím z vozataje postoupil na důstojnického pomocníka, nechal si svítit slunce na záda a čistil tribunovu gala uniformu, stříbrem pobitý pancíř, měděné nožní pláty, zlatou helmu. Přitom si stejně hlasitě jako falešně pískal popěvek, který si zpívaly děti na Bosporu.

„Zdá se, že jsi skutečně dobře naladěný,“ smál se Martin, který ho překvapil při práci.

„Proč bych neměl být v dobré náladě v tak krásný den?“ ušklíbl se Demetrius. „Kromě toho zas brzy uvidím svou vlast.“

„Ano, vím,“ přikývl Martin „císař vystavěl na Bosporu nové hlavní město a na slavnostní vysvěcení pozval své nejzasloužilejší důstojníky. Otec ráno jede se švadronou vybraných lidí, aby se toho zúčastnil. Říká, že je to vysoké vyznamenání pro něho i gardovou jízdu z Ticinia.“

„To je jistě pravda. Proto smím v potu tváře ležít jeho zbroj. Ať mě čert sebere, jestli na něm tribun najde jediný flíček.“

„Čert tě odnese, protože vidím ještě kousíček rzi na nožním plátu.“

„Ten bude hned pryč! Podej sem čistící krém. Je těsně u špičky tvého střevíce. Ach, to bude krásné, zas uvidím svou milou Byzanc. Znáš tam každý kout, každou uličku. Nejraději jsem se potuloval kolem přístavu. Nádherně to tam smrdělo dehtem a rybami, a kdo je šikovný, snadno uloví něco

dobrého na zaplnění prázdného břicha. Jenom musí člověk dávat pozor, aby mu nějaké surové psisko nevyfouklo kořist před nosem.“

Demetrius pískal další sloku své odrhovačky.

„Nejvíce se vyplatí poflakovat se kolem stánků prodavačů ovoce, pekařů a rybářů. Ale musíš dávat pozor, když kradeš vuřt, protože když tě řezník při tom nacytá, mrští ti sekerou do zad. Ach, Martine, ty nemáš ani ponětí, jak veselo je u nás na Bosporu.“

„Jo, strašně veselo!“ posmíval se třináctiletý.

„Vůbec nevím, jestli ji ještě poznám, mou starou, milou Byzanc,“ vzdychl Demetrius. „Že prý tam císař dal vystavět město, celé z mramoru, porfyru a ze zlata. Možná ty staré uličky už ani nestojí a už to ani krásně nesmrdí dehtem a rybami a možná už tam ani nejsou suroví hařani.“

„To by byla hrozná škoda,“ smál se Martin.

„Samozřejmě že by to byla škoda! Dokonce i jméno dal císař městu nové. Teď se jmenuje „Konstantinopol“, rozumíš? To znamená město Konstantina. Z mé staré, ošklivé Byzance se stala vznešená dáma a nevím, jestli se tam ještě budu cítit dobře. Možná už ani nejsou ve stoce žádné hromady odpadků a nemůžeš se o ně prát se psy.“

„To by bylo skutečně strašné!“ prohodil Martin. „Rád bych jel s vámi daleko do zlatého města!“

„Žádný strach, až budeš vojákem, najezdíš se po světě až až. Je to nádherný život, to ti mohu říct. Jenom se nesmiš postavit právě tam, kde létají šípy. Já jsem se toho rozhodně vždycky držel. Raději jsem se

poohlédl v domech sedláků, jestli náhodou v komíně nevisí šunka, kterou bych si mohl odnést.“

„Snad jsi neplundroval?“ pobouřeně řekl Martin. „To je přece hanebné.“

„Hloupostí! Válka živí vojáky a v řeči legionářů to není plundrovat, ale získávat kořist. To je poctivé řemeslo jako každé jiné: konec konců i voják musí jíst.“

„Nikdy nebudu krást chudým sedlákům,“ ujišťoval Martin a stiskl rty. „Ale vyrazit daleko do světa, to už bych chtěl.“

„Tak, teď se blýská mundůr tvého otce!“ řekl Demetrius a nechal zbroj zatřpytit se na slunku. „Když pak přijde k císaři, řekne: Nejvznešenější velebnosti, tak řekne, tento pancíř mi pucoval můj sluha Demetrius. V celé armádě to nikdo neumí lépe.“

Se smíchem se Martin loudal do domu. Příštího rána za kuropění tribun se švadronou vyrazil. Demetrius seděl na zásobovacím voze a přátelsky se šklebil na Martina.

„Měj oči otevřené!“ volal za ním chlapec. „Musíš mi hodně vyprávět o zlatém městě na Bosporu.“

Čtyři měsíce byl otec pryč. Martinův život dostal obvyklou tvářnost. Ariston je teď oba vyučoval rétoriku, umění výmluvnosti, četl s nimi Cicera a Demosthena a dával jim učit se z paměti dlouhé úseky. Chlapcům se to moc nelíbilo a Martin občas bručel:

„Na co je mi celá ta rétorika? Chci být důstojníkem a ne advokátem.“

„I důstojník musí občas mluvit,“ odpověděl učitel.

„Ano, vím, o císařových narozeninách například,“ zival Martin. „Ale na to má otec svého otroka písaře. Ten mu sestavuje řeči.“

„Poslouchej, mladý pane!“ vysvětloval trpělivě pedagog. „Kdo ovládá umění řeči, má moc nad lidmi. Mistr slova pře-

svědčí, nadchne, vtáhne posluchače do svého kouzla, proměňuje a dělá je schopnými největších obětí, dokonce i oběti vlastního života. Žádný císař římské říše by nedosáhl svého purpuru, kdyby předtím jeho plamenná slova nepodnítila legie. A proto se teď chceme zabývat druhou řečí proti Catilini.“

„Myslel jsem si, že cézarové svou říši ovládli mečem a ne řečněním!“ zklamaně řekl Martin.

„Slovo je ostřejší zbraň než meč,“ odpověděl Ariston. „Snad jednou přijde čas, kdy poznáš, jaká moc je dána tomu, kdo mistrně ovládá slovo.“

Po vyučování se Martin zeptal přítele:

„Myslíš, že člověk skutečně musí být řečníkem, aby v životě dosáhl něčeho velkého?“

„Co já vím!“ pokrčil Festus rameny. „Asi má Ariston pravdu. Ale jaká je to velikost, které chceš dosáhnout?“

„To kdybych věděl!“ vzdychl Martin. „Ale něco velkého určitě.“

„Možná se jednou staneš tribunem jako tvůj a můj otec a budeš moci velet celé kohortě.“

„Chci víc!“ vyrazil ze sebe Martin.

„Ještě víc? Snad prefektem legie?“

„Ještě víc.“

„Hej, příteli, ty máš ale ctižádost! Já budu spokojený, když to dotáhnu na setníka. Po pětadvaceti letech služby mi císař dá statek a budu si moci v klidu krmit vepře.“

„Víc nechceš? Ty jsi skromný.“

„No, a ty? Před rokem jsi chtěl být mnichem nebo poustevníkem. Pamatuješ si to ještě?“

„Samozřejmě! A možná to je to veliké, o co se snažím. Poustevník Antonín přece už teď, za života, naplňuje svým věhlasem celý svět.“

„Ty se tedy chceš stát poustevníkem proto, aby svět o tobě

mluvil, aby všichni říkali: Po-
dívejte se, jak velký svátec je
tento Martin?“

„Hloupost!“ bručel Martin.
„Ale snad je to přece největší,
stát se svatým.“

„Na to pak ale nepotřebuješ
žádnou rétoriku!“ smál se Fes-
tus.

Následující noci byl Martin
dlouho vzhůru. Ruce zkřížené
pod hlavou, ležel na svém pol-
ním lůžku a snil s otevřenými
očima. Viděl daleké město
s mramorovými paláci a zlatými
kupolemi, viděl císaře, kte-
rý se obklopil vši slávou země.
Vždyť svět byl plný divů a mu-
selo by být nádherné vidět je.

Několikrát s otcem navštívil
Mediolanum (Milán), sídlo italské
prefektury. Jak tehdy žasl
nad nádhernými paláci, trium-
fálnímu oblouky a lázněmi, ale
proti novému městu na Zlatém
Rohu to jistě bylo jen chudé
provinciální hnízdo. A což teprve
císař, který ze svého zlatého
trůnu vládne zemi.

Ne, ne, k takovým výškám
se Martin neodvažoval směřo-
vat, i když mu jednou otec vy-
právěl o podivných slovech,
která tajemně pronesl hvězdo-
pravec Ostanos v hodině jeho
narození: „Bude vládnout me-
čem a na ramena si položí plášť
z purpuru a ze zlata.“

„Hlouposti!“ bručel si pro
sebe Martin. „To přece řekl jen
proto, že měl chuť na zlatý pe-
niz, kterým otec odměnil jeho
předpověď!“

Viděl svou životní dráhu
před sebou dost jasně. Stane se
vojákem stejně jako otec, pak
jistě setníkem a nakonec tribu-
nem, Poštěstí-li se, možná
i velitelem legie. Pak zestárne
a bude hospodařit na statku,
který mu císař dá za věrné služ-
by. A konec? Konec představuje
hrob pod smutečními cypři-
ši, mramorová deska s jeho
jménem, které se vlivem poča-
sí stane nečitelným. Což neexis-
tuje nic většího, něco co by
trvalo pořád, pro věčnost?

Pokračování příště

Význam a úkoly Unie křesťanských pedagogů

Unie křesťanských pedago-
gů (UKP) byla založena po
převratu v roce 1990 jako sta-
vovská organizace pro pedago-
gy, kteří mají křesťanské myš-
lení a chtějí mládež vychová-
vat v křesťanském duchu. Vznik UKP inicioval tehdejší
primas české katolické církve
kardinál ThDr. František To-
mášek, který po seznámení se
Světovou unií katolických učitelů UMEC (Union Mondiale
des Enseignants Catholiques)
žádal, aby naši učitelé založili
podobnou organizaci. Organi-
zace UMEC pozvala dva naše
pedagogy na seminář do Bu-
dapešti, aby se seznámili
s činností a programem této or-
ganizace. Seminář probíhal od
16. do 18. března 1990 a zú-
častnili se ho PhDr. Bokoro-
vá a doc. Ciesarick. Ti potom
svolali na 8. září 1990 první
ustavující sjezd UKP do Pra-
hy. Shromáždění se zúčastnili
tehdejší ministr školství, před-
stavitelé jednotlivých církví,
zástupci Junáka a mnoho dal-
ších hostů. Na shromáždění
bylo zvoleno předsednictvo,
které si zvolilo za předsedky-
ni PhDr. Věru Bokorovou.

Dne 1. 11. 1990 byla UKP
úředně zaregistrována minister-
stvem vnitra ČSFR. Tím získala
statut legislativně potvrzené
organizace a byly schváleny
stanovy UKP. V roce 1991 byla
UKP přijata za člena světové
organizace UMEC. Protože
UMEC je pod patronátem
UNESCO, dostala se i UKP pod
jeho patronát jako jedna z jeho
organizací.

Evropa je založena na křes-
ťanských zásadách a tradicích.
Chceme-li do Evropy, musíme
s těmito tradicemi a zá-
klady křesťanských zásad se-
známit naši budoucí generaci,
to je dnešní mládež. Po něko-
lík generací byl náš národ vy-
chováván ateisticky, a proto
většina národa je dosud ateis-
ticky naladěná. Křesťanství

a jeho principy vnitřně odmí-
tá. Máme-li tyto nálady
u našeho národa změnit, mu-
síme se řídit slovy Svatého
otce, která nám klade na srd-
ce: „Staňte se kvasem.“ Toho
dosáhneme tím, že budeme
dbát o křesťanskou výchovu,
která je zaměřena na objasňo-
vání zákonitostí světa a dobra
a na výchově úcty ke Stvořite-
li. Každý křesťanský pedagog
by si měl uvědomit svou zod-
povědnost za výchovu mláde-
že nejen vůči společnosti, ale
i vůči Bohu a církvi. Mládež,
která není křesťansky vzdělaná,
snadno se dá zmanipulovat jak
levicově, tak i pravicově ex-
trémními skupinami, jako např.
komunisty, sektami, skupinami
skinů apod. Na mnohých ško-
lách učí občanskou nauku bý-
valí členové KSČ, kteří nedob-
ře působí na naši mládež.

UKP umožňuje pedagogům:

- účast na českých a meziná-
rodních seminářích křesťan-
ských pedagogů,
- účast na přednáškách, které
organizuje UKP,

- setkání křesťanských peda-
gogů za účelem vzájemné
výměny zkušeností,
- setkávání s poslanci, vědci
a veřejně pracujícími lidmi,
- jednat s MŠ při prosazování
zásad křesťanské výchovy
a zúčastňovat se práce v ko-
misích MŠ (s jednotlivci mi-
nisterstvo jednat nebude, ale
s organizacemi ano),
- pomáhat při zakládání
kroužků a spolků mládeže,
která je křesťansky oriento-
vaná,
- pomáhat při organizování
rekreací, poutí a exercícií
pro křesťanské pedagogy.

UKP udržuje dobré vztahy
a spolupracuje s UMEC, Evrop-
ským sekretariátem katolických
učitelů středních škol (SI-
ESC), s národními asociacemi
na Slovensku (ZKP – Združenie
kresťanských pedagogov),
v Itálii, Rakousku, v Německu
a ve Francii. Dále se podílí na
činnosti školské komise Biskup-
ské konference ČR.

UKP ráda přivítá další zá-
jemce z řad křesťanských peda-
gogů.

-fo-

NEJEN NA MORAVĚ

Letošní letní záplavy se neomezily jen na střední Evropu. Ve
švýcarském kantonu Obwalden se povodně nevyhnuly ani Sach-
seln, poutnímu místu hlavního patrona Švýcarska, sv. Mikuláše
z Flüe. Jak řekl P. Willy Gasser, byl hlavní poutní chrám v Sachseln,
kde je sv. Klaus pohřben, uchráněn přímo zázrakem. Avšak stře-
disko pro poutníky, knihkupectví a obě budovy klausíanské matice
musely být vyklizeny a ocitly se pod vodou. Poutní sekretariát síd-
lí v provizorních prostorách. Rodný dům sv. Mikuláše z Flüe se
nachází nad městem, a proto nebyl povodní zasažen.

Na druhém konci světa v Hongkongu v důsledku vydatných deš-
tů došlo k sesuvům půdy, které těžce poškodily buddhistické stře-
disko. V místě, kde se 30 buddhistických kněží modlilo až do ča-
sných ranních hodin o požehnání bohů pro Hongkong, který se sluč-
je s Čínou, strhla sesouvající se půda schodiště, jeden dům a stěny
dvou chrámů v Shatinu. Ve zbořeném chrámu se nacházelo 13 000
buddhistických soch včetně velké sochy Buddha. Některé sochy se
rozpadly na kusy, jiné se převrátily. Byla zničena socha nejznámější
bohyně Kwan Yin – bohyně milosrdenství. Další sesuvy zničily zce-
la základy chrámů. Vláda prohlásila tato místa za zakázané území.
Čínské noviny otiskly fotografie zničených chrámů pod titulkem:
»Nebyl schopen si sám pomoci«

SKW

Fatima ?

❑ **Zavlastsenemodlí**

Nová izraelská kniha modliteb neobsahuje žádnou modlitbu za stát a vládu. Ze seznamu církevních svátků byla vyňata oslava nezávislosti. V modlitební knize zůstala jen modlitba za vojáky a jejich úspěch. Odpůrci modlitby za stát a vládu jsou především ultraortodoxní židovské kruhy, které odmítají izraelský stát v jeho dnešní podobě.

❑ **Podle údajů amerického listu Forbes** je Fidel Castro jedním z nejbohatších diktátorů na světě. Jeho jmění obnáší 1,4 miliardy US \$. Toto bohatství krutě kontrastuje s trpkou bídou kubánského lidu. SKW

❑ **V Castel Gandolfo se 14. září** uskutečnila pro uzavře-

nou společnost projekce filmu *Bratr našeho Boha* podle divadelní hry Karola Wojtyly z mladých let. Režisér filmu Kryštof Zanussi řekl, že papež, hlavní hrdina projekce, přijal film velmi dobře.

❑ **VPolsku pracuje v nemocnicích 2258 řeholních sester** jako ošetřovatelky a 21 jako lékařky. Řádové sestry mimo to spravují 80 pečovatelských domů pro dospělé, 56 domů pro děti a 17 útulků pro bezdomovce. Nejvíce diplomovaných ošetřovatelek je v řadách sester blížeenské lásky – 190.

❑ **Na ostrově Hvarse 24. září konaly oslavy 850 let trvání diecéze.** K této diecézi patří také Brač, Vis, Ščedro a několik dalších menších ost-

rovů. V 46 farnostech žije 25 000 katolíků. Katedrála na Hvaru pochází z XII. století a jsou v ní vzácné obrazy italských mistrů.

❑ **Katolická církev v Maďarsku kritizovala sociální nespravedlnost,** která panuje v současnosti v této zemi. Stalo se tak v rámci setkání, které zorganizovala německá nadace Friedricha Naumana a německomaděrské farnosti. Tiskový mluvčí maďarského episkopátu řekl, že zatímco většina obyvatel je stále chudší, někteří jednotlivci a skupiny se obohacují nepoctivým a nemorálním způsobem. Politická elita se přetvořila na hospodářskou elitu nového politického systému.

KAI

ŽALUJI VÁS!

Jeden japonský profesor, sám pohan, napsal po porážce své vlasti v r. 1945 svým přátelům v Evropě:

Vaše katolická církev je spolumíníkem záhuby mého národa. Já jsem studoval vaši víru a přišel jsem k přesvědčení, že jedině vaše víra může dát světu mír. Ale vy jste nesplnili Kristův příkaz. On vám přece řekl: Jděte do celého světa. Ale vy jste to neučinili. Náš japonský národ má 80 mil. obyvatel. Kolik misionářů zde máte? Hrstku. Když se měl v Japonsku rozšířit nacionální socialismus, pracovalo zde několik týdnů na tři tisíce propagandistů. Žalujeme vás, že již dva tisíce let jste držiteli pravdy, a navzdory přímému příkazu Krista jste ji nedokázali dostatečně rozšířit. -sks-

O původu růžence

Christof Casetti

Adolf z Essenu – průkopník růžence

Byl ještě docela mladým studentem, když hledal v modlitbě útěchu ve své velké nouzi. Co bylo její příčinou? 1378–1417 panovalo v Evropě velké západní schizma; časem zde byli současně i tři papežové a věřící nevěděli, který z nich je pravý. 1339–1453 trvala »stoletá válka« mezi Francií a Anglií. Byla to doba Jany z Arcu, svaté Panny orleánské. 1438 vypukl v Evropě mor. Turci vtrhli do Uher a k Vídni. Adolfovi přátelé byli mezi padlými. K tomu se u něho samého přidružily rodinné intriky, které velmi těžce nesl.

Nouze učí modlitbě

Adolf šel do školy ke zbožným ženám své vlasti. U nich se učil modlitbě a zasvěcení Ježíšově Matce. U nich se naučil odříkávat padesát Ave Maria, která se s oblibou modlil pros-

tý lid, který neuměl číst ani psát. Naši předkové byli prostí lidé, měli však lepší vztah k těm několika málo modlitbám, které se naučili. Nestyděli se za to, že texty, které byly pro ně nevyzpytatelné, opakovali stále znovu, jako by byly vždy něco nového. Takovým textem byl především Otčenáš. Je to posvátná modlitba celého světa, neboť Kristus, vtělená Moudrost Otcova, nám ji zanechal jako dar. Proto šňůra perel byla původně šňůrou Otčenášů. Později se takovou modlitbou stalo Zdravas, Maria, které lidé rádi opakovali. Počet 50 byl asi přiměřený lidské schoposti soustředit se.

Rozjímání o Božím vtělení

Připadesátinásobném opakování Zdravasů dostalo se Adol-

fovi od Boha osvícení, v němž viděl vtělení Božího Syna jako střed lidských dějin. Před jeho duchovním zrakem se promítal celý život Ježíše Krista. »Nedokázal bych si sám pomoci, kdyby se Bůh nebyl stal člověkem!« řekl. Z velké úcty nazval nyní »padesátku« *rosarium* – růžencem. Tento název se používal dříve v dvorských kruzích pro označení uměleckých milostných písní a v kláštorech pro mariánské hymny. Adolf zdůvodnil nový název takto: »Rozjímáním o životě Ježíše Krista dostává nyní »padesátka« pro Pannu Marii nesrovnatelnou krásu.« Vytratilo se leccos z krásy, která dělá naši víru přitažlivou. Nelze přehlížet, že i naše liturgie ztratila na své kráse, protože reformám II. vati-

kánského koncilu nebylo správně porozuměno. Aby byla nová evangelizace úspěšná, je třeba znovu objevit a ukázat krásy naší víry, aby oslovila lidi.

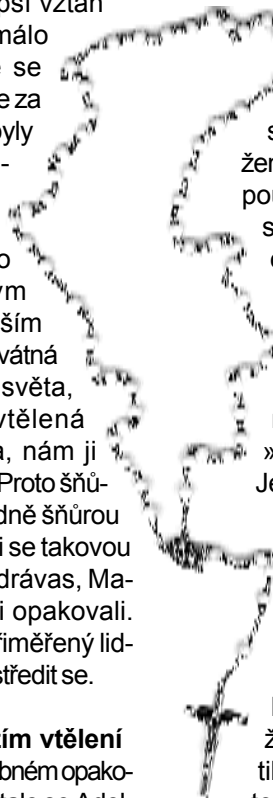
Adolf z Essenu se modlil k Panně Marii v tomto duchu:

Drahá Matko, Panno Maria, daruji ti těchto padesát Zdravasů, abych tě chválil a velebil, že jsi za zvěstování anděla Gabriela přijala Boží poselství a počala působením Ducha svatého Božího Syna.

Zasvěcuji ti své tělo i svou duši, svůj majetek i svou pověst, svých pět smyslů, svůj život i svou smrt a všechno, co mám k dispozici. Ty mi naopak vypros u všemohoucího Boha všechno, co je potřebné k blaženosti mé duše. A až se jednou má duše bude muset oddělit od mého těla, ujmi se jí jako své zástavy a uveď ji do radosti a blaženosti věčného života. Amen.

Zbývá dodat, že Adolf z Essenu vstoupil r. 1398 v Trevíru do kartuziánského kláštera sv. Albana za hradbami.

(Pokr.)

Světlo od svého vzniku šíří důvěru v milosrdenství Boží, jak jí učila blah. sestra Faustyna. Dnes už v naší vlasti působí řád, který založila blah. sestra Faustyna. Na straně 7 tohoto čísla Světla přinášíme článek z pera jedné ze sester. Kromě článku jsme jako přílohu SVĚTLA už také vydali Nověnu k Božímu milosrdenství.

Nakladatelství MCM vydalo také dvě brožury věnované této účtě: Znamení doby a Sestra Faustyna. Nové vydání knihy Znamení doby si můžete u nás objednat na obvyklé adrese (je uvedena na poslední straně SVĚTLA) za 29 Kč. Nové vydání knihy Sestra Faustyna se připravuje a budete o něm včas informováni, jak je obvyklé, na poslední straně SVĚTLA.

ZNAMENÍ DOBY

KŘESŤANSKÝ DOMOV MLÁDEŽE

u svaté Ludmily, Francouzská 1/585, Praha 2-Vinohrady, nabízí výhodné ubytování v centru Prahy o podzimních prázdninách tj. od 24. 10. do 29. 10. 1997, dále o vánočních prázdninách od 27. 12. 1997 do 3. 1. 1998. Stravování zajištěno.

Telefon: 02/25 55 63, 24 25 29 44
paní Stříteská, fax: 02/25 56 02.

FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY SV. CECILIE V ÚSTÍ NAD ORLICÍ, který je určen pro chrámové varhaníky a chrámové sbory, se uskuteční o sobotách 4. a 11. října 1997 v děkanském kostele Nanebevzetí Panny Marie.

V sobotu 4. října 1997 se ve 14.00 hod. představí chrámoví varhaníci: Ludmila Olšanská – Brno, Jana Moravcová – Třebíčovice pod Orebem, Kristýna Podhajská – Kolín, Martin Kubát – České Budějovice, Karel Hiner – Choceň a Václav Uhlíř – Hradec Králové.

Následující sobotu 11. října 1997 vystoupí ve 14.00 hod. se svým festivalovým programem, jehož podmínkou je i jedna část propria zkomponovaného po 2. vatikánském koncilu, tyto chrámové sbory: Chorus minor, Pardubice (um. ved. Pavel Šisler) • Komorní chrámový sbor, Líbeznice (um. ved. Lucie Stollová) • Schola Všech svatých, Volyně (um. ved. Václava Veselá) • Chrámový sbor kostela sv. Bartoloměje, Heřmanův Městec (um. ved. Ludmila Štěpánová) • Smíšený sbor sv. Cecílie, Poděbrady (um. ved. Tomáš Čechal) • Chrámový sbor kostela sv. Františka Serafinského, Choceň (um. ved. Karel Hiner) • Vox angelorum, Svitavy (um. ved. Mgr. Taťana Bočková) • Cecílská hudební jednota, Ústí nad Orlicí (um. ved. Oldřich Heyl) • Chrámový smíšený pěvecký sbor, Valašské Meziříčí (um. ved. Bohumír Kratochvíl) • Schola katedrály sv. Václava, Olomouc (um. ved. Mgr. Ing. Jan Kupka).

Na závěr festivalu vystoupí profesionální sbor Schola Gregoriana Pragensis, jejímž uměleckým vedoucím je David Eben.

DIGITÁLNÍ VARHANY

AHLBORN

– OD ŘÍJNA 1997 NOVÉ MODELÝ –
DVA MANUÁLY, PEDÁL 27/30 KLÁVES,
SL – 227 SL – 230

126.000 Kč 136.000 Kč

VYŽÁDEJTE SI PODROBNÉ INFORMACE

VÝHRADNÍ DISTRIBUTOR:

K+R import export spol. s r.o.

Ústrašín 5, 393 01 Pelhřimov

Tel., fax: 0366/972 96, 972 97

DUCHOVNÍ OBNOVA SE SALESIÁNY VE LHOTĚ U OLEŠNICE NA MORAVĚ

• **čtyřdenní o rodině,** dětech a mezilidských vztazích podle křesťanské tradice – **exerციátor:** P. Josef Brtník SDB, ředitel brněnské komunity.

Termíny: • od večera pátku 14. 11. 1997 do úterý odpoledne 18. 11. 1997; • od úterý 18. 11. 1997 večer do soboty 22. 11. 1997 odpoledne; • **cena:** 750 Kč, strava, nocleh, režie.

• **víkendová pro mládež** o smyslu života – **exerციátor:** P. František Blaha SDB nebo P. Milan Mihulec SDB z Brna Žabovřesk.

Termín: • od pátku večer 12. 12. 1997 do neděle 14. 12. odpoledne; • **cena** 360 Kč.

• **Příhlášky přijímá a podrobnější informace poskytuje:** Římskokatolický farní úřad, 679 62 Sulíkov 24, tel. Fr. Blaha 0521/46 29 51. Příhlášení obdrží písemně informace v dostatečném časovém prostoru. Již nyní je třeba tuto akci podpořit modlitbou, obětmi i dobrými skutky.

CHRÁMOVÁ SLUŽBA, Masarykova tř. 48, 772 00 Olomouc, tel.068/522 78 16

Zasíláme na dobírku „záračné“ medailky:

Zlato 14 karátů 585/1000:

malé – cca 1,00 gr – 690 Kč

velké – cca 2,80 gr – 1899 Kč

Stříbro 900/1000:

malé – cca 0,8 gr – 55 Kč

velké – cca 2,1 gr – 155 Kč

Cena podle váhy + poštovné. Dodací lhůta 3-4 týdny od doručení objednávky.

Pro urychlení dodávek a další rozšíření obchodu i do dalších míst potřebujeme více peněz. Se zbožím námi nabízeným je však získat úvěr u banky prakticky nemožné. Hledáme proto touto cestou půjčky, kterou bychom uvěrovali 15 % p.a. Podrobnosti telefonicky nebo písemně na výše uvedené adrese. Pomůžete dobré věci a Vaše peníze neutrpí inflaci. Věříme, že s pomocí Boží a na přímluvu Panny Marie nalezneme řešení.

SETKÁNÍ KŘESŤANSKÉ MLÁDEŽE NA POUTNÍM MÍSTĚ V LECHOVICÍCH
18. 10. 1997 V 16.00 HODIN.

AIN KARIM

„Mistře, kde bydlíš?“

„Pojďte a uvidíte.“ *Paříž 97*

Mši svatou bude sloužit P. Alvaro Gramatica.

Pěší pouť od Prosiměřického kostela ve 14.30 hodin po krátké pobožnosti.

DOPRAVA AUTOBUSY: – zastávky ČSAD **Z Moravského Krumlova (fara) odjezd ve 14.30 hod.** přes Rybníky, Dobelice, Vémyslice (14.50 hod.), Čermákovice, Horní Kounice, Tavíkovice, Běhařovice (15.10 hod.), Přeskače, Medlice, Višňové (15.20 hod.), Trstěnice, Skalice (15.35 hod.), Hostěradice do Lechovic.

Ze Šafova ve 14.30 hod. přes Hranice, Havraníky, Konice (14.50 hod.), Znojmo (Videňská pod mostem 15.05 hod.), MHD u lázní, Únanov (15.17 hod.), Plaveč, Němčičky (křížovatka), Mikulovice, Horní Dunajovice (15.37 hod.), Želetice, Vítovice, Prosiměřice, Přeče do Lechovic.

Z Pavlic ve 14.30 hod. přes Ctidružice, Štítary, Šumná, Lesná (14.50 hod.), křížovatka Vracovice-Břečkov, křížovatka Milíčovice, Citonice, Přímětice (15.15 hod.), Kuchařovice, Suchohrdly do Lechovic.

Časy autobusů jsou jen orientační: autobus čekat nebude, ale může se opozdit!!!

SETKÁNÍ ČLENŮ A PŘÁTEL KŘESŤANSKÉHO AKADEMICKÉHO FÓRA S BÝVALÝMI ČLENY ČESKÉ LIGY AKADEMICKÉ v sobotu dne 18. 10. 1997 v Arcidiecézním pastoračním středisku Praha 6, Koleční 4 – spojení tramvajovou dopravou č. 2, 20 a 26, zastávka Thákurova, příp. Metro - trasa A, výstupní stanice Dejvická.

Program: 9.00 hodin – **mše svatá** u sv. Vojtěcha, Koleční 4, Praha 6 (seminární kostel); • 10.00 hodin – **beseda s Mons. V. Malým**; • 11.30 hodin – **zpráva o činnosti KAF**; • 12.00 – 12.30 hodin – **členská schůze KAF**; • 12.30 – 14.00 hodin – polední přestávka – občerstvení zajištěno v přilehlých místnostech; • 14.30 hodin – **beseda na téma: Naše členství v Evropské unii a partnerský vztah k SRN** (úvodní slovo Dr. P. Tigrid); • 16.30 hodin – **diskusní fórum**; 17.50 hodin – **závěrečné zhodnocení a zakončení.**

Zveme k účasti všechny bývalé členy České ligy akademické a členy a přátele KAF. V polední přestávce bude dostatek příležitosti k osobním diskusím a výměně životních zkušeností.

Neděle 5. 10. – 27. v mezidobí
Mk 10,2–12

Tvrdost srdce je jednou z největších překážek lidských vztahů. V manželství je to překážka přímo katastrofální. Křesťanství nepostupuje cestou změny norem, které tvrdému srdci vyhovují, ale změnou srdce člověka. Nenechám-li se Kristem měnit, nebudu moci naplňovat jeho požadavky.

Pondělí 6. 10. – Lk 10,25–37

Kdo je mým bližním? Tato otázka může vést k výmluvám! Komu jsem já bližním? Tomu, kdo mě potřebuje a komu mohu pomoci. Tato odpověď nevede k činu.

Úterý 7. 10. – Lk 10,38–42

Máme se starat o bližní, nebo ne? Jistě ano! To nám ale nesmí bránit ve vnímání Božího slova. Bez něho jsme totiž nepatřičně chudí.

Středa 8. 10. – Lk 11,1–4

Není vůbec samozřejmé, že mohu říkat Bohu „Otče“. Rozjijme chvíli o tom!

Čtvrtek 9. 10. – Lk 11,5–13

Máme Boha přemlouvat? Jistě ne. Ale máme od něho čekat víc a lepších věcí, než od lidí. Je to můj případ?

Pátek 10. 10. – Lk 11,15–26

Tam, kde je Ježíš pánem, neexistuje rozdvojení. Jak je to ve mně samotném? Nejsem-li rozdvojen, obstojím.

Sobota 11. 10. – Lk 11,27–28

Kdo slyšel Boží slovo a zachoval ho? Právě Maria. V tom, ne v příbuzenské blízkosti je její nesmírná velikost.

ŘÍJEN

*Bud' pozdravena, svatá Paní,
přesvatá Královno,
Matko Boží, Maria.*

*Bud' pozdravena ty,
která jsi jeho palácem,
bud' pozdravena,
která jsi jeho stanem.*

*Bud' pozdravena,
která jsi jeho příbytkem,
bud' pozdravena,
která jsi jeho rouchem.*

*Bud' pozdravena,
která jsi jeho služebnici.*

*Bud' pozdravena,
která jsi jeho Matkou,
v níž všechna plnost milosti
a všechno dobro bylo a stále je.*

(Sv. František z Assisi)

Neděle 5. října 27. neděle v mezidobí	- 1. et.: Gn 2,18–24 Ž: 128,1–2,3,4–5,6 2. et.: Ži 2,9–11 Ev.: Mk 10,2–16	odp.: sv. 5
Pondělí 6. října férie	- 1. et.: Jon 1,1–2,1,11 Jon 2,3,4,5,8 Ev.: Lk 10,25–37	odp.: 7c
Úterý 7. října památka Panny Marie Růžencové	- 1. et.: Sk 1,12–14 Lk 1,46–48a,48b–49,50–51,52–55 Ev.: Lk 1,26–38	odp.: vlastní
Středa 8. října férie	- 1. et.: Jon 4,1–11 Ž: 85,3–4,5–6,9–10 Ev.: Lk 11,1–4	odp.: 15b
Čtvrtek 9. října férie	- 1. et.: M al 3,13–4,2a Ž: 1,1–2,3,4+6 Ev.: Lk 11,5–13	odp.: Ž 1,39,5a
Pátek 10. října férie	- 1. et.: J 1,13–15; 2,1–2 Ž: 9,2–3,6+16,8–9 Ev.: Lk 11,15–26	odp.: 9a
Sobota 11. října férie nebo nez. sobotní památka Panny Marie	- 1. et.: J 1,3,12–21 Ž: 96,1–2,5–6,11–12 Ev.: Lk 11,27–28	odp.: 12a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	5.10.	6.10.	7.10.	8.10.	9.10.	10.10.	11.10.
Antifona	1028	1044	1653	1075	1091	1106	1122
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1029	1045	1653	1076	1091	1107	1123
Antifony	1030	1046	1554	1076	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	813	1076	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1554	1079	1095	1111	1126
Antifona k Zach. kantiku	719	1049	1554	1080	1095	1111	1126
Prosby	1033	1049	1655	1080	1095	1111	1126
Záv. modlitba	719	1050	1555	1080	1096	1112	1127
Modlitba během dne:							
Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	719	1055	1555	1084	1100	1116	1131
Nešpory: SO							
Hymnus	1024	1039	1055	1660	1085	1101	1117
Antifony	1025	1040	1056	1555	1086	1102	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1661	1087	1102	1118
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1555	1089	1105	1120
Ant. ke kant. P. M.	719	720	1059	1555	1090	1105	1121
Prosby	1028	1043	1059	1664	1090	1105	1121
Záv. modlitba	719	719	1060	1555	1090	1106	1122
Kompletář	1238	1242	1247	1251	1254	1257	1260

Představujeme

vám...

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Objednávání Světla

**Světlo si lze objednat
na adrese:**

* * *

**Matice cyrilometodějská
s. r. o.**

EXPEDICE

**Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1**

* * *

MINUTĚNKA

Josef Hlouch

„Minutěnka“ má být aspoň chvilinka, kterou je nutné a velmi spasitelné věnovat průběhem dní Bohu a svému nitru. Má to být chvilinka usebranosti, koncentrace, požehnaná zastávka života a práce, kdy se dáváš druhým. Snaha, aby tvá duše byla po celý den v něčem posvátném! Vžijme se v přítomnosti Boží, vzpomeňme na své ranní předsevzetí! Pohleď, kde je tvé srdce a usměřuj je k Pánu! Okamžik má cenu věčnosti. To, co v okamžiku vykonáš nebo ztratíš, projeví se v celé věčnosti. Proto – vrať se sobě – a sebe Bohu v této chvíli! Ta minutěnka se může stát milostiplným setkáním a láskou Spasitelovou. Může očistit, posílit pro celý den, zvláště povede-li k sebezpytování a k předsevzetí. Minutěnka je myšlenka, jež se nabízí duchovně snaživým, ale i všem, kdo si dovedou v průběhu dne nalézt aspoň chvíli pro své nitro.

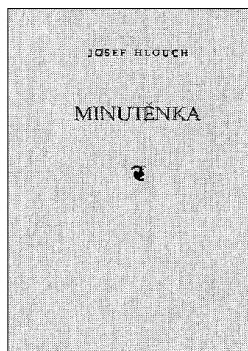
Přijmi denně tuto minutěnku jako tichou návštěvu na svém pracovišti – i v samotě své bolesti.

Žehnám všem, kdo s upřímnou vůlí touto minutěnkou ticha zkrášlí život i práci sobě i bližnímu.

V Koclířově – Vánoce 1964

Dr. Josef Hlouch, biskup

*Knihu vydalo nakladatelství ARCA JIMFA
Váz., formát A6, 336 stran, cena 84 Kč*

**Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena
v tiráži), která Vám dá
instrukce
a zašle složenku
na zaplacení.**

**Placeno převodem
706 035**

Novinové výplatné

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství ARCA JIMFA. Sídlo redakce: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1. Telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošty v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SR, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.